

SCRISOARE CIRCULARĂ DECEMBRIE 2009

Din adâncul inimii vă salut pe toți în scumpul Nume al Domnului nostru Isus Hristos cu următorul verset din Is. 46:10: *„Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.”*

În acest verset Dumnezeu ne face cunoscut că dinaintea începutului, El a cunoscut toate lucrurile care se vor petrece în decursul timpului până la sfârșit. Și nu numai atât: *„Eu am spus, și Eu voi împlini; Eu am plănit și Eu voi înfăptui.”* (Is. 46 :11b).

Începând cu cap.40 este vestit planul de mântuire: *„Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună, înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui.”* (Is. 40:6-10).
Cu adevărat, El Însuși a venit și ne-a adus mântuirea.

La începutul timpului, Dumnezeu, *„...pe care niciun om nu L-a văzut, singurul care are nemurirea”* (1Tim. 6:16, Ioan 1:18), a ieșit din plinătatea Lui de duh, lumină și viață și a pășit într-un chip vizibil în Grădina Eden.

În 1Împ. 22:13-24 și în 2Cr. 18:12-22, prorocul Mica mărturisește: *„Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie și toată oastea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui.”* (2Cr. 18:18) și relatează convorbirea care a avut loc acolo.

De la bun început Dumnezeu a fost înconjurat de îngeri cărora El le-a vorbit deja în Gen. 1:26-28, *„Să facem om...,”* Îngerii lui

Dumnezeu au strigat de bucurie atunci când Domnul a făcut pământul (Iov 38:1-7). Când oamenii s-au semețit și au zidit un turn cu care voiau să ajungă până în cer, Domnul le-a spus îngerilor „*Haidem! Să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.*” (Gen. 11:7).

În Gen. 18 Domnul a fost însoțit de doi îngeri atunci când l-a vizitat pe Avraam. Toți trei, Domnul și cei doi îngeri, sunt descriși ca fiind niște bărbați (vers. 2). Avraam a spălat picioarele oaspeților cerești, a cerut să se gătească un vițel și niște turte și le-a slujit la masă. Apoi, cei doi îngeri au plecat spre Sodoma (cap. 19), dar Domnul a rămas cu Avraam (18:22). Îngeri precum Gavril, sunt descriși în Sfânta Scriptură tot ca niște bărbați (Dan. 8:15; 9:21). În Luca 1 îngerul Gavril a stat la dreapta altarului pentru tămâiere. Același înger a venit la Maria și a anunțat nașterea Mântuitorului nostru (vers. 26-38).

În Is. 6 citim despre trăirea puternică a prorocului, care a mărturisit: „*În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui...*” (vers. 1-3). „*Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”* (Is. 6:8).

Din cele arătate mai sus reiese clar la cine S-a referit Domnul atunci când a spus „noi”. Domnul a fost întotdeauna înconjurat de îngerii Săi și de oastea cerească, chiar și la darea Legii, așa cum este arătat cu claritate în următoarele versete: Fapte 7:38+53, Gal. 3:19, Evrei 2:2. De aceea a putut Domnul Dumnezeu să spună atunci la început: „*Să facem om după chipul nostru...*” De la început Dumnezeu a vorbit îngerilor și prin îngeri, și a vorbit oamenilor și prin om.

La nașterea Răscumpărătorului îngerii au cântat: „*Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte...*” (Luca 2:14). Conform Matei 4:11 îngerii L-au slujit pe Domnul la sfârșitul ispitirii. Doi îngeri au mărturisit despre învierea Lui (Luca 24:4). Doi îngeri au anunțat dinainte revenirea Domnului înviat (Fapte 1:9-11).

Prorocului Ezechiel i s-a îngăduit să-L vadă pe Domnul Dumnezeu șezând pe scaunul Lui de domnie și având înfățișarea unui

bărbat. El L-a descris în cele mai mici detalii: „*Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el... Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjură. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ, și am auzit glasul Unuia care vorbea.” (Ez. 1:26,28).*

Dumnezeu se descoperă poporului Său și Bisericii Sale

„*Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El. Din cer te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe, și pe pământ te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului... Să știi dar în ziua aceasta, și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.” (Deut. 4:35,36+39).*

Întotdeauna Dumnezeu se descoperă pe Sine poporului Său ca Singurul Dumnezeu, Cel Veșnic; celorlalte neamuri El le-a rămas ascuns. El S-a descoperit în multe feluri pe tot parcursul celor patru mii de ani ai Vechiului Testament, de la Adam până la Hristos. Dar numai la începutul Noului Legământ S-a descoperit El ca Tată în ceruri și în Fiul pe pământ. De aceea, niciun proroc nu a vorbit despre un Tată din ceruri și cu atât mai puțin să fi vorbit unui Tată din ceruri. Și totuși sunt multe făgăduințe în legătură cu nașterea Fiului și cu înfierea noastră ca fii și fiice ale lui Dumnezeu:

„*Eu îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.*” (2Sam. 7:14, 1Cr. 17:13).

„*Eu voi vesti hotărârea Lui*”, zice Unsul; „*Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!”* (Ps. 2:7, 8).

„*Slujiți Domnului cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!”* (Ps. 2 :11, 12).

„Da, Tu m-ai scos din pântecel mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la țâțele mamei mele, de când eram la sânul mamei am fost sub paza Ta; din pântecel mamei ai fost Dumnezeuul meu.” (Ps. 22:9, 10).

„El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și Stânca mântuirii mele!, Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.” (Ps. 89:26, 27).

„De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).” (Is. 7:14).

În Is. 9:6 ni se spune cine este Fiul: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: „Minunat Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”

Suntem rânduți mai dinainte

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.” (Ef. 1:4).

„Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiți prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale.” (vers. 5).

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.” (vers. 7).

Trebuie subliniat încă o dată: în timpul Vechiului Testament prorocii și poporul Israel L-au cunoscut pe Dumnezeu numai ca singurul Domn/IaHVeH, așa cum S-a descoperit lor. Denumirea Domnul Dumnezeu/Elohim-IaHVeH este scrisă de peste șase mii de ori în Vechiul Testament – întotdeauna la singular și niciodată la plural. Dumnezeu Însuși a dat poporului Său de legământ mărturisirea de credință: „Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeuul nostru, este **singurul** Domn...” (Deut. 6:4-9).

La fel găsim în Vechiul Testament toate făgăduințele care se referă la Mântuitor și la planul de răscumpărare. Doar prin împlinirea planului Său de mântuire S-a descoperit Dumnezeu Însuși ca Tată în cer și în singurul Său Fiu pe pământ. „Îngerul i-a răspuns: „Duhul

Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” (Luca 1:35).

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2:11).

„Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:17).

„Nu mă ține”, i-a zis Isus „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” (Ioan 20 :17).

„Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.” (Rom. 8 :29).

„Totuși, numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării, care nu se poate nici măsura, nici număra; și de unde li se zicea: „Nu sunteți poporul Meu”, li se va zice: „Copiii Dumnezeului Cel viu!” (Osea 1 :10).

Cele două făgăduințe referitoare la Fiul lui Dumnezeu și la fiii lui Dumnezeu merg împreună, așa cum a văzut-o Pavel: „După cum zice în Osea: „Voi numi”popor al Meu”, pe cel ce nu era poporul Meu, și „prea iubită”, pe cea care nu era prea iubită. Și acolo unde li se zicea: „Voi nu sunteți poporul Meu”, vor fi numiți fii ai Dumnezeului cel viu.” (Rom. 9:25, 26).

„Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiuce, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2Cor. 6 :18).

„Pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.” (1Petru 2 :10).

Isus Hristos este Domnul

Am înțeles că Dumnezeu/Elohim S-a descoperit în Vechiul Testament ca Domnul/IaHVeH. În Noul Testament El S-a descoperit pe Sine în Fiul. Sfânta Scriptură ne clarifică cine este Fiul:

*„Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica **Domnului meu?**” (Luca 1 :43).*

„Sufletul meu mărește pe **Domnul**, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu.” (Luca 1:46b, 47).

Astfel El este Domnul de la bun început ; ca Fiu, El a fost zămislit și născut. După învierea Sa, în Evanghelia lui Ioan El a fost numit doar „**Domnul**”: „A alergat la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus, și le-a zis: „Au luat pe **Domnul** din mormânt, și nu știu unde L-au pus.” (Ioan 20:2).

„Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe **Domnul** meu, și nu știu unde L-au pus.” (Ioan 20:13).

„Maria Magdalina s-a dus, și a vestit ucenicilor că a văzut pe **Domnul** și că i-a spus aceste lucruri.” (Ioan 20:18)

„Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe **Domnul**.” (Ioan 20:20).

„Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe **Domnul**!” Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.” (Ioan 20:25).

„Drept răspuns, Toma I-a zis: „**Domnul** meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20:28).

„De aceea vă spun că...nimeni nu poate zice: „Isus este **Domnul**”, decât prin Duhul Sfânt.” (1Cor.12:3).

Ca Domn, ca „Eu sunt”, El era înainte de Avraam. „Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8:58).

Ca Fiu, El mărturisește, „...și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu. Am ieșit de la Tatăl, și am venit în lume; acum las lumea, și Mă duc la Tatăl.” (Ioan 16:27b, 28).

„...și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17:8b).

„...de aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu.”(Ioan 16:30b)

„Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi.” (Ioan 17 :11b).

Toate făgăduințele și preumbririle din Vechiul Testament au devenit și devin realitate în cursul Noului Testament.

Răscumpărătorul trebuia să fie Fiul lui Avraam și Fiul lui David (Matei 1:1).

El trebuia să fie Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu (Luca 1:35).

El trebuia să fie Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1:29).

El trebuia să fie Mijlocitorul Noului Legământ (Evrei 9 :15).

El trebuia să fie Apărătorul (1Ioan 2:1, 2).

El trebuia să fie Mare Preot (Evrei 2:17).

Ca singurul Fiu zămislit de Dumnezeu, El este Cel întâi născut dintre mai mulți frați (Rom. 8:29, Gal. 3:26, Evrei 2:11). Trebuie de asemenea să avem în vedere cum este arătat Răscumpărătorul nostru când a devenit om. În ceea ce privește întrebarea dacă El a fost Fiul lui Dumnezeu, răspunsul este „Da”, *i-a răspuns Isus „sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe **Fiul omului** șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului.”* (Matei 26:64).

El stă la dreapta lui Dumnezeu ca Fiu al Omului și nu ca o a doua persoană a dumnezeirii. Această denumire de Fiu al Omului apare de peste șaptezeci de ori în cele patru evanghelii, dar niciodată de la primul verset al epistolei către Romani, până la ultimul verset al epistolei lui Iuda. În toate aceste epistole El este descris ca Fiu al lui Dumnezeu în legătură cu lucrarea de răscumpărare încheiată și cu Biserica.

De aceea nu este scris „Fiul lui Dumnezeu” în Ioan 3:13, ci „Fiul Omului”: *„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.”*

În Matei 25:31 citim: *„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale.”*

În Matei 25:1-13 El vine ca Mire și fecioarele care sunt pregătite vor intra cu El în odaia de nuntă.

Este o necesitate absolută și necondiționată să citim Cuvântul lui Dumnezeu în mod corect, să-l așezăm la locul potrivit și să primim descoperirea prin Duhul Sfânt. Atunci putem vedea cele trei descoperiri ale lui Dumnezeu ca Tată în cer, în Fiul pe pământ și prin Duhul Sfânt în Biserică. Apoi înțelegem diferitele sarcini pe care le-a împlinit Răscumpărătorul atunci când a devenit om. El poate fi totul în

toate: Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, Fiul lui David, Fiul lui Avraam, Mielul lui Dumnezeu, cu adevărat Leul din seminția lui Iuda. El este Mijlocitor și Apărător; El este Împărat, Preot, Proroc. Binecuvântat să fie Domnul și Dumnezeul nostru care ne-a dat înfierea, ca fii, în singurul Său Fiu (Gal. 4:4-7)! Acum suntem copii ai lui Dumnezeu și în desăvârșire noi vom fi schimbați în chipul Fiului lui Dumnezeu (1Ioan 3:1-3 și alte vers.). Răscumpărătorul a devenit om ca noi, pentru ca noi, la prima înviere, să devenim așa cum este El.

Începând cu primul Consiliu de la Niceea (325 d.Hr.) creștinătatea a fost dusă în eroare. Până atunci, ca și în iudaismul primar, singura credință valabilă era cea într-un singur Dumnezeu care nu suferea nici un alt dumnezeu lângă El (Exod 20 și alte vers.). Așa-ziii „părinți ai bisericii” care veneau din păgânism și-i urau cu toții pe evrei, au fabricat un dumnezeu triunic după modelul păgân. În crezul de la Niceea este spus despre Isus Hristos: „...Fiul lui Dumnezeu, Unul născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut și nu făcut...” Nu există nicio mărturie în Biblie despre un asemenea fiu care să fi fost născut de Tatăl în cer înainte de începutul timpului. Aceasta este învățătura antihristului și este contrară textului din 1Ioan 4:2, 3. Fiul lui Dumnezeu a fost zămislit de Duhul Sfânt. El este „Cel Uns”, Hristosul și a fost născut la Betleem. Pe întreg parcursul Vechiului Testament, El a fost Domnul/IaHVeH; în Noul Testament noi Îl cunoaștem ca Fiu – IaHshua/Isus. Învățătura trinității, cu așa numitele „trei persoane veșnice”, nu se găsește nicăieri în Biblie; a fost impusă ca cea dintâi dogmă – stâlp al bisericii din Imperiul roman – și a fost adoptată apoi de toate bisericile creștine din lumea întreagă.

Cuvântul S-a făcut trup

Este binecunoscut faptul că Evanghelia lui Ioan începe cu următoarele cuvinte: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.*” Expriarea „Cuvântul” a fost tradusă din limba greacă, unde scrie *Logos*. În limba ebraică acolo stă scris însă cuvântul *Dabar*, care are trei înțelesuri: a vorbi, a porunci, a relata. Astfel, la început a fost Unul care a vorbit și ce a zis s-a făcut;

El a poruncit și ce a poruncit a luat ființă. Pe baza acestora s-a putut scrie istoria creației.

De aceea, următoarele versete se referă întotdeauna la Unul și Singurul Creator care există; El este Cuvântul, Cel ce vorbește și Cel ce acționează – El este totul în toate.

„*La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.*” (Gen.1.1).

„*Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.*” (Ps. 33.6).

„*Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.*” (Ps. 33:9).

„*Tu ai întemeiat în vechime pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale.*” (Ps. 102:25).

„*Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.*” (Ioan 1:3).

„*Și iarăși: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale;”* (Evrei 1:10).

„*Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apoc. 4:11).

Cuvântul *Dabar*, care a fost tradus ca *Logos*, este Domnul Însuși care S-a făcut trup și a locuit printre noi. Amin.

Duhul Adevărului sau duhul amăgirii

„*V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.*” (1Ioan 2:21).

A venit vremea ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. În Biserica Sa, Dumnezeu separă lumina de întuneric și adevărul de minciună. Falsificările și inducerea în eroare au scăpat de sub control. Mai întâi ne vom referi la falsul care a fost făcut cu privire la trimiterea dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos.

Ce i-a spus cu adevărat vocea din acea lumină supranaturală fratelui Branham pe 11 iunie 1933? În mărturia sa făcută la San Juan pe 10 februarie 1960, fratele Branham a spus: „**Erau acolo mulți oameni pe malurile râului. Ziariști, fotografi...Apoi vocea a spus**

din nou: „Privește în sus.” Eu mi-am ridicat privirea și pe când mă uitam în sus, iată că se cobora o lumină. Unii oameni au leșinat, s-au prăbușit și o voce care a zguduit întreaga împrejurime, a spus: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, mesajul care îți este dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos.” Nu că eu voi fi premergătorul, ci mesajul va premerge.”

În cel puțin 16 predici diferite, fratele Branham însuși a subliniat că **mesajul** va premerge a doua venire a lui Hristos. În citatul de mai sus, el a pus un accent deosebit pe faptul că nu el, ci mesajul va fi premergătorul. Iată încă o dată afirmația așa cum a ieșit de pe buzele sale: „**Nu că eu voi fi premergătorul, ci mesajul va premerge.**”

Versiunea falsificată afirmă: „Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a Domnului, așa ești tu trimis să premergi a doua Sa venire.” Aici nu se mai face nicio referire la un mesaj, ci întreaga atenție este îndreptată doar spre persoana fratelui Branham. Ca urmare, se ridică pretenția că totul s-a sfârșit o dată cu slujba sa.

Versiunea falsificată nu este scrisă doar în cartea „The Acts of the Prophet” (Faptele prorocului), ci este gravată și pe ușa din față a casei care a fost construită pentru fratele Branham în Tucson; dar casa nu a fost terminată decât după plecarea sa în slavă.

Această versiune falsificată se mai găsește gravată și pe piramida aflată la mormântul său.

Nu aș fi putut să traduc cartea „The Acts of the Prophet” (Faptele prorocului), cu o conștiință curată în special din cauza acestui citat, dar și a altor neconcordanțe din textul cărții. Cu toate acestea s-au găsit alți oameni să o traducă și astfel cartea a fost publicată în câteva limbi.

În toate afirmațiile autentice ale fratelui Branham (și sunt cel puțin 16), găsim mereu cuvântul „**mesaj**”. Dar partea pe care Dumnezeu a așezat adevărata importanță lipsește în falsurile arătate mai sus. Cât de des a subliniat fratele Branham faptul că la Eva a fost vorba de un singur cuvânt schimbat prin care vrăjmașul a reușit s-o înșele! La fel este și în acest caz, omisiunea unui singur și cel mai important cuvânt - „**mesaj**” - a dus la falsificarea adevăratului înțeles.

A fost un lucru cu consecințe dezastruoase pentru că toate celelalte falsificări și duceri în eroare își au originea în el. În cartea amintită se mai spune chiar: „Unii cred că vocea a spus „Mesajul tău va premerge venirea Lui.” Și totuși, noi nu numai că o credem, noi avem și dovada de netăgăduit.

Se pune o întrebare serioasă: care este adevărul adevărat – ceea ce vocea supranaturală a vorbit din cer și fratele Branham a repetat cu deosebită exactitate, sau ceea ce este scris în carte, pe ușa principală și pe piramida de pe mormânt și ca urmare s-a răspândit apoi în toată lumea?

Atunci, ce este valabil?

Ceea ce Dumnezeu a făgăduit!

Ceea ce Domnul a spus în 11 iunie 1933!

Ceea ce fratele Branham a confirmat de 16 ori!

Ceea ce Domnul a spus în 2 aprilie 1962!

Ceea ce fratele Branham a confirmat în 3 decembrie 1962!

Ceea ce Domnul a spus în 19 septembrie 1976!

Ceea ce se întâmplă de fapt în toată lumea din anul 1966!

Pretenția că fratele Branham însuși a fost premergătorul venirii lui Hristos și că odată cu aceasta totul s-a încheiat, este pur și simplu o ducere în eroare și o minciună intenționată. În cele șapte „călătorii în jurul lumii” cum le numește fratele Branham, el a vizitat doar douăsprezece țări, iar în nouă dintre ele a avut doar adunări evanghelistice. După deschiderea pecetilor în martie 1963, atenția lui s-a îndreptat spre înregistrarea pe benzi a predicilor cu teme de învățătură, depozitând astfel hrana spirituală așa cum i-a poruncit Domnul să facă și cum a spus-o el în predica din 1 aprilie 1962. Același lucru referitor la depozitarea hranei mi-a fost poruncit și mie, de către Domnul, în 2 aprilie 1962. Doar după plecarea sa acasă în slavă a fost dus mesajul divin până la capătul pământului și a fost dat ca hrană spirituală poporului lui Dumnezeu la îmbelșugata masă a Domnului.

Vedem deci că nu „fratele Branham”, ci „mesajul încredințat lui” este premergătorul celei de a doua veniri a lui Hristos. El și-a îndeplinit însărcinarea ca proroc făgăduit și a adus mesajul prin care toate lucrurile au fost reasezate în cadrul Bisericii. De la plecarea lui

au trecut 44 de ani și Domnul nu a venit încă. Dar mesajul biblic veritabil continuă să înainteze și o va face până când Mirele va veni și-și va lua acasă Mireasa Lui.

Odată, fratele Branham a întrebat: „**Ce este mesajul?**” El a și dat imediat răspunsul: „**Mesajul este: înapoi la Cuvânt! Înapoi la învățătura apostolilor! Înapoi la început!**” Oricine poartă adevărul lui Hristos în inima lui nu va introduce ceva fals și nici nu va tolera vreo falsificare. De aceea, nimic nu poate fi adăugat Cuvântului scris, făgăduit și descoperit. Tot ceea ce a învățat fratele Branham este biblic. Trebuie doar să fie așezat în mod corect în Scriptură. El a repetat destul de des avertizarea din Apoc. 22, că nimeni nu are voie să adauge sau să scoată ceva din Cuvânt.

Numeroasele învățături false sunt cu atât mai mult de neînțelese atunci când apar în cercurile celor care se referă la fratele Branham. Frații care sunt sub o influență greșită, nu știu ei că sunt sub blestem atunci când dau mai departe o evanghelie complet diferită (Gal. 1:6-9)? Trimiterea unei rătăcirii este posibilă doar atunci când adevărul este respins și Biblia este literal pusă deoparte cu lipsă de respect (2Tim. 4 și alte vers.). Fiecare învățătură biblică este clară, adevărată și ușor de înțeles; fiecare învățătură falsă este absurdă și contrară unei minți sănătoase.

Acum lumina este separată de întuneric pentru cei ce sunt cu adevărat chemați afară (2Cor. 6:14-18). Duhul Sfânt este Duhul Adevărului și călăuzește în tot Cuvântul Adevărului (Ioan 16:13). „*Dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.*” (1Petru 1:25).

A fost spus cu toată claritatea: așa cum a fost cu Ioan Botezătorul și cu toți bărbații lui Dumnezeu care și-au dus la îndeplinire slujba lor, la fel este și în cazul fratelui Branham. El a dus la îndeplinire sută-la-sută tot ce ținea de însărcinarea sa. Ceea ce se face acum din persoana lui este un cult bazat pe un om prin care se alimentează nădejdi false. Noi nu avem nevoie de o nouă carte despre viața lui, nici de frați care taie costumele fratelui Branham în bucăți și le duc în Polonia și în alte părți sau de cineva care să pretindă că fratele Branham s-ar fi rugat peste niște suluri cu materiale, fețe de

masă și așternuturi de pat în noiembrie 1965. Ciudat este că respectivul frate și-a adus aminte de acest fapt doar după 30 de ani, în anul 2000. Bucăți din acele materiale au fost duse în Haiti și iată, a fost un puternic entuziasm! Toate acestea sunt lucrarea unui duh de amăgire.

Unde este scris că după plecarea lui Pavel au fost împărțite șorțurile și batistele sale? Este același duh de idolatrie de care s-a plâns Dumnezeu adesea cu privire la poporul Său, Israel; este un cult construit în jurul unui om și acestea sunt învățături false, deosebite de cele cunoscute până acum. Nu am fi știut despre Petru că a fost căsătorit dacă Domnul nu ar fi vindecat-o de febră pe soacra lui. Care este diferența dintre toate obiectele fratelui Branham care au fost transformate în relicve și *relicvele* care sunt adorate în toate locurile de pelerinaj romano-catolice? Ce au a face asemenea obiecte personale cu mesajul divin, cu Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos care este predicată acum ca mărturie tuturor neamurilor? Absolut nimic! Este idolatrie.

Nu putem și nici nu vom intra în amănunte cu privire la toate învățăturile nebiblice, cum ar fi cele că Domnul a venit deja, că vor apărea șapte bărbați deosebiți, că trebuie să vină al optulea mesager, că Apoc. 10 s-a împlinit deja sau toate învățăturile despre parousia sau tunete, etc. Totuși, trebuie spus foarte clar încă o dată: numai dacă este o făgăduință în Sfânta Scriptură, poate fi și o împlinire! Orice nu este biblic, este nebiblic și tot ce nu este adevărat, este o minciună. Adevărata credință a adevăraților copii ai lui Dumnezeu este ancorată în Cuvântul adevărat. Biserica Mireasă va fi într-o desăvârșită armonie cu Cuvântul, pentru că ea este o parte a Mirelui în care Cuvântul s-a făcut trup. Mireasa trebuie să fie unită cu mirele, nu cu prietenul mirelui. Prietenul mirelui se bucură nespus din cauza vocii mirelui, dar mireasa o ascultă (Ioan 3:29). Trebuie să se ajungă ca Dumnezeu să fie unit cu noi și noi cu Dumnezeu (Apoc. 19:7).

Cu o inimă zdrobită trebuie spus că cea mai înșelătoare învățătură vine, din păcate, de la Jeffersonville: pretenția că vocea celui de al șaptelea înger din Apoc. 10:7 este Vocea lui Dumnezeu. Aceasta duce mai departe la afirmația că fiecare trebuie să audă personal vocea originală a fratelui Branham. Din acest motiv „Spoken

Word Publications” (Editura „Cuvântul vorbit”) a fost redenumită „Voice of God Recordings” (Înregistrările vocii lui Dumnezeu).

Este ceva de necrezut: când o predică este tradusă în alte limbi, vocea originală trebuie să fie și ea auzită, căci se spune că este direct Vocea lui Dumnezeu! Acum, un grup ascultă traducerea unui frate, un alt grup ascultă traducerea altui frate și un al treilea grup pe un alt frate, întotdeauna cu vocea fratelui Branham pe fundal. Aceste grupuri diferite n-au niciun fel de părtășie unele cu altele și ajung la concluzii total diferite după ce ascultă traducerea lor. Cineva s-ar putea întreba cum de este posibil așa ceva, că doar toți au ascultat „Vocea lui Dumnezeu”.

Pavel ar putea întreba astăzi din nou: „*Cine v-a fermecat?*” Cum ar fi posibil altfel, dacă acești frați nu observă că Apoc. 10:7 nu vorbește deloc despre Vocea lui Dumnezeu, dar în schimb vorbește despre vocea celui de al șaptelea înger cu trâmbiță. Niciun înger din cer și niciun mesager al lui Dumnezeu pe pământ nu are dreptul să schimbe TAINA LUI DUMNEZEU din Apoc. 10:7, în „tainele”. Însărcinarea fratelui Branham, ca mesager al ultimei epoci a Bisericii, a fost să descopere și să facă cunoscute toate tainele care aparțin de Planul lui Dumnezeu prin slujba sa de învățător. În timpul glasului celui de al șaptelea înger cu trâmbiță se va sfârși TAINA LUI DUMNEZEU! Amin!

Sub călăuzirea Duhului Sfânt, apostolul Petru s-a referit la „*ziua Domnului, aceea mare și înfricoșată*” (Mal. 4:5) ca fiind „*ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită*” (Fapte 2:20). Pavel aduce gândul referitor la acea zi mare în legătură cu Biserica și o descrie ca fiind ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos: „*El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.*” (1Cor. 1:8, 2Cor. 1:4, Fil. 1:6-11). Pavel i-a îndemnat pe adevărații credincioși: „*Ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.*” (Fil. 2:16). Dar toate aceste referiri la ziua slăvită a revenirii lui Hristos nu au anulat semnificația „*zilei Domnului cea mare și înfricoșată*” în care Pământul va arde (2Petru 3:10). În același fel, fratele Branham nu a anulat împlinirea cuvântului din Apoc. 10 prin slujba sa. Încă o dată, vedem că este de cea mai mare importanță să

așezăm corect toate lucrurile, în special cele legate de cuvântul profetic care poate avea un dublu înțeles și o dublă împlinire. Atunci nu mai este nicio contradicție, ci doar armonie.

Toate acestea pot fi deosebite doar de cei aleși; ei nu pot fi înșelați pentru că ei cred doar ceea ce spune Sfânta Scriptură; toți ceilalți oricum vor crede ce vor ei să creadă. Eu am o răspundere directă înaintea lui Dumnezeu pentru Biserica Mireasă din acest timp, care trebuie să fie o Mireasă a Cuvântului. Sfânta Scriptură ne spune cu exactitate unde sunt scrise cele șapte mesaje către cele șapte biserici, unde trebuie așezați cei șapte îngeri cu trâmbițe, unde își vor îndeplini însărcinarea lor cei șapte îngeri cu potirele mâniei lui Dumnezeu, etc.

Rânduirea clară a timpului alocat evenimentelor așa cum sunt arătate în cartea Apocalipsei

În Apoc. 1 Îl vedem pe Răscumpărătorul ca Fiu al Omului umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. În mâna dreaptă El ține șapte stele; din gura Lui iese o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui este ca soarele care strălucește în toată puterea lui.

În capitolele 2 și 3 găsim pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL adresat celor șapte îngeri ai celor șapte biserici. La sfârșitul fiecărui mesaj este dată făgăduința pentru biruitorii din fiecare epocă.

În capitolul 4, Ioan L-a văzut pe Domnul pe scaunul de domnie, care era înconjurat de un curcubeu. El a văzut marea de sticlă, cele patru făpturi vii, cei 24 de bătrâni și a auzit aceste cuvinte: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine.*”

În capitolul 5, Ioan a văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie cartea cu șapte peceți. El a auzit pe unul dintre bătrâni spunând: „*Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda...a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceți ale ei.*” După aceea, el a văzut Mielul care a fost junghiat luând cartea ca să-i rupă pecețile.

În capitolul 6 (vers. 1-8), ni se face cunoscut ceea ce trebuie să se petreacă în perioada de timp a primelor patru peceți. Primele patru

peceți ni-l arată pe antihrist în cele patru stadii de dezvoltare pe parcursul întregii perioade a bisericii, de la început până la sfârșit.

Pecetea a cincea (vers. 9-11) ni-i arată pe martirii evrei ale căror suflete stau sub altar și strigă după răzbunare. Ei trebuie să aștepte până când tovarășii lor de slujbă și frații lor vor avea, în timpul necazului, aceeași soartă pe care au avut-o ei în timpul persecuției lor.

În pecetea a șasea (vers. 12-17) aflăm amănunțit despre lucrurile care se vor petrece după răpire în timpul necazului cel mare. Atunci soarele se va întuneca, luna se va face ca sângele și stelele vor cădea din cer (vers. 6:12, 13). Aceste evenimente sunt deja scrise în Ioel 2:31, 3:15 și Fapte 2:20.

Pentru ca toți să înțeleagă și să așeze în mod armonios evenimentele conform cuvântului profetic, repetăm aici ceea ce Domnul Însuși a spus, ca să știm când are loc acest eveniment: „Îndată după acele zile de necaz „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate.” (Matei 24:29).

Pecetea a șasea este clar introducerea la ziua Domnului, ziua mâniei. Așa este scris: „Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele... căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apoc. 6:12-17).

Fratele Branham a vrut să predice despre cele șapte trâmbițe, dar i s-a spus că ele nu sunt pentru Biserică, ci ele sunt pentru perioada de timp care se aplică Israelului. Riguros vorbind, toate lucrurile care privesc judecățile care vin în urma trâmbițelor și potirelor se petrec în timpul peceților a șasea și a șaptea, tot ceea ce are loc după răpire până la începutul domniei în împărăția de o mie de ani.

În capitolul 7, vers. 1-8, are loc pecetluirea celor 144.000 din cele 12 seminții ale lui Israel. De la vers. 9-17, vedem că Dumnezeu este credincios față de cei ce sunt ai Lui dar care nu au fost pregătiți să ia parte la răpire. Ei au ținut credința și „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.” Chiar și după răpire, sângele vorbește încă

pentru cei răscumpărați care trebuie să treacă prin marele necaz. Cei ce au fost răpiți stau cu Hristos **pe** scaunul de domnie și domnesc împreună cu El (Apoc. 3:21; 5:10). Acei ce stau **înaintea** scaunului de domnie slujesc lui Dumnezeu zi și noapte în Templul Său. Oricine pretinde că sângele nu mai este pe scaunul harului face o gravă greșeală.

În capitolul 8, la deschiderea celei de a șaptea peceti, aflăm despre cei șapte îngeri cu trâmbițe. Trebuie să fim atenți la următoarele lucruri:

Sunt șapte îngeri ai bisericii (Apoc. 1 la 3).

Sunt șapte îngeri cu trâmbițe (Apoc. 8 la 11).

Sunt șapte îngeri cu șapte potire ale mâniei (cap. 15 și 16).

Rămâne o taină de ce fratele Branham a citit numai primul verset din Apoc. 8 atunci când a vorbit în 24 martie 1963 despre pecetea a șaptea. Ceea ce a avut loc în timpul tăcerii de o jumătate de ceas din cer, nu este scris; ceea ce se întâmplă de fapt pe pământ în timpul pecetii a șaptea este exprimat cu toată claritatea începând de la vers. 2: „*Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu și li s-au dat șapte trâmbițe.*”

Apoi noi găsim o descriere amănunțită a lucrurilor care au loc pe pământ în acest timp: „*Și cei șapte îngeri, care aveau cele șapte trâmbițe, s-au pregătit să sune din ele.*” (vers. 6).

Fiți atenți: la deschiderea celei de a șaptea peceti nu este vorba despre **ceea ce s-a spus** celor șapte îngeri ai bisericii, ci despre **ceea ce are loc** pe pământ în timpul judecăților care vin prin cele șapte trâmbițe.

Vers. 7: „*Îngerul dintâi a sunat din trâmbiță...*”

Vers. 8 și 9: „*Al doilea înger a sunat din trâmbiță...*”

Vers. 10 și 11: „*Al treilea înger a sunat din trâmbiță...*”

Vers. 12 și 13: „*Al patrulea înger a sunat din trâmbiță ...*”

Cap. 9:1-12: „*Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță ...*”

Cap. 9:13-21: „*Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță ...*”

Tot ceea ce este anunțat în cap. 8 și 9 va avea loc sută-la-sută în felul în care este scris în Cuvântul lui Dumnezeu.

În capitolul 10, Domnul coboară ca Înger al legământului și ca proprietar original Își pune un picior pe mare și celălalt pe pământ. Ca

și în cap. 4, El este înconjurat de curcubeu. Apoi El răcnește ca Leul din seminția lui Iuda, căci această venire are în vedere pe Israel (Ier. 25:30b, Osea 11:10, Ioel 3:16, Amos 1:2) și doar atunci își vor face auzite glasurile lor cele șapte tunete.

Fiecare învățătură despre tunete este o închipuire religioasă, o răstălmăcire personală, fapt pe care Dumnezeu Însuși l-a interzis (2Petru 1:20). Până acum, niciunul dintre îngerii cu trâmbițe nu a sunat din trâmbița lui. Pe 28 februarie 1963 nu au fost șapte voci, ci șapte detunături succesive care au răsunat și toată împrejurimea a fost zguduită de puterea lor. Acele detunături au avut ca scop să atragă atenția fratelui Branham spre descoperirea celor șapte peceți, așa cum i se spusese din norul supranatural. În nor atunci au apărut șapte îngeri și nu Biserica Mireasă.

După ce lui Ioan i s-a spus să pecetluiască ceea ce au spus cele șapte tunete, îngerul a ridicat mâna spre cer și a jurat. Comparați jurământul din Apoc. 10:6 cu cel din Dan. 12:7, 8. Din momentul jurământului mai sunt exact trei ani și jumătate până la începutul împărăției de o mie de ani: „*vor mai fi o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme.*” (Dan. 12:7).

În Apocalipsa 10:7 este anunțat ceea ce se va întâmpla atunci când al șaptelea înger va suna din trâmbița lui, și anume „*că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși TAINA LUI DUMNEZEU, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.*”

În capitolul 11, de la vers. 15, găsim împlinirea: „*Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.*”

În Scrisoarea circulară din septembrie, am scris despre tainele Împărăției lui Dumnezeu și despre TAINA LUI DUMNEZEU. Această taină este Isus Hristos, Domnul nostru, Dumnezeu descoperit în trup (1Tim.3:16).

Anunțul din Apoc. 10:8-11 că „*Trebuie să procești din nou...*” ne călăuzește spre cap. 11 unde se vorbește despre slujba celor doi proroci care vor proroci în Ierusalim timp de trei ani și jumătate (vers. 3).

În capitolele 15 și 16, subiectul este judecățile din cele șapte potire ale mâniei și în special cele șapte plăgi: „*Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.*” (Apoc.15:1).

„*Și am auzit un glas tare, care venea din Templu, și care zicea celor șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!”* (16:1).

Vers. 2: „*Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ.*”

Vers. 3: „*Al doilea a vărsat potirul lui în mare.*”

Vers. 4: „*Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor.*”

Vers. 8: „*Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare.*”

Vers. 10: „*Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei.*”

Vers. 12: „*Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat.*”

Vers. 17: „*Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!”*”

Nu poate exista o descriere mai bună sau mai exactă a evenimentelor. Tot ceea ce privește Biserica sau Israelul și de asemenea toate lucrurile care vor avea loc în general până la sfârșit ne sunt lăsate în Cuvânt, aranjate în mod clar și ușor de înțeles.

**„...Eu sunt Dumnezeu,... Eu zic:
„Hotărârile Mele vor rămâne în picioare..”**

(Isaia. 46:9-10)

Toate lucrurile care fac parte din Planul lui Dumnezeu vor avea loc cu siguranță. Cele mai bune lucruri sunt încă înaintea noastră: Dumnezeu va încorona lucrarea de Răscumpărare în mod maiestuos, așa cum a încoronat El lucrarea Lui de creație. Toți prorocii și-au avut vremea și locul lor, ca Ioan Botezătorul, care a făcut trecerea de la Vechiul la Noul Testament (Luca 16:16). Totuși, răscumpărarea făgăduită a fost împlinită de Domnul Însuși.

În perioada de timp a Noului Testament, Domnul a avut și uneltele Sale, mai ales pe cei șapte îngerii ai celor șapte biserici. În special de la Reformă încoace, El a înprospătat mereu lucrarea Sa pe care a încheiat-o prin cea mai mare slujbă din timpul nostru. Ce spune Scriptura despre lucrurile care trebuie să mai aibă loc? Cine le va duce la îndeplinire?

Iată ce a fost spus despre timpurile din urmă: „*Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși.*” (2Tim. 3:13).

Totuși, Dumnezeu a promis și acest lucru: „*Voi face din neprihănire o lege și din dreptate o cumpănă, și grindina va surpa locul de scăpare a neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii.*” (Is. 28:17).

La fel, acest verset a devenit realitate în toți adevărații slujitori ai Cuvântului: „*Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea.*” (2Tim. 3:10).

La sfârșit, Domnul se va ocupa El însuși de lucrarea Lui: „*Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perațim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiiauzit.*” (Is. 28:21).

„*Căci Domnul (nu un proroc) va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Lui.*” (Rom. 9:28).

Noi suntem atenționați cu aceste cuvinte: „*Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie.*” (Iacov 5:7).

„*Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele, și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp.*” (Zah. 10:1).

Pe 18 mai 1962, fratele Branham a vorbit despre strângerea turmei celei mici și el s-a gândit în acel timp că „**într-o lună sau așa ceva ea va pleca.**” Nimeni nu știe cu exactitate cât va dura ultima lucrare supranaturală a lui Dumnezeu în cadrul Bisericii Mireasă. Dar toți cei ce vor avea parte de răpire, o vor trăi. Și nu va fi doar un mic grup din SUA, ci toate mădularele Miresei din toate țările de pe fața

pământului. Niciun proroc nu poate fi în toate locurile în același timp. Numai Dumnezeu Însuși este omniprezent și El Își va încheia, așa cum am citit, lucrarea Sa într-un mod glorios. „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!*” (Zah. 4:6 și alte vers.).

Este doar duhul de amăgire și de minciună care încearcă să facă credibile toate aceste învățături false și răstălmăciri. Oamenii sunt mințiți și hrăniți cu nădejdi false că prorocul va avea, chipurile, o slujbă de încheiere într-un cort. Ei vorbesc despre ceea ce s-a petrecut în trecut și despre ceea ce s-ar putea întâmpla în viitor, dar între timp ei trec pe lângă ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Nu trebuia ca totul să fie reșezat și adus în starea de la început prin această slujbă făgăduită? (Matei 17:11, Marcu 9:12)? Și Hristos trebuie să rămână în cer până la vremea așezării din nou a tuturor lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci (Fapte 3:17-23). Această reșezare va avea loc doar în adevărata Biserică Mireasă și ultima lucrare a lui Dumnezeu va fi doar în mijlocul celor chemați afară, care au ieșit din toate încurcăturile – chiar și din aceasta din urmă.

Biserica Mireasă este sămânța Cuvântului curat; toate celelalte sunt doar diferite buruieni. Eu știu ce spun și în cazul de față, ceea ce scriu. O fac prin însărcinarea primită de la Dumnezeu ca un martor ocular al lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făcut în timpul nostru și continuă să le facă până astăzi. Toți frații care se ridică acum și nu au trăit personal această slujbă extraordinară în anii ‘50 și ‘60, când nu erau nici născuți, nici măcar născuți din nou, nu pot fi martori. Despre ce vor ei să mărturisească? Ioan a scris: „...*ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre...*” (1Ioan 1 :1). Voi, suflete ale Miresei, fiți siguri că nicio minciună nu vine din adevăr. Nu fiți copii la minte; cercetați Scripturile în fiecare zi ca să fiți siguri că lucrurile sunt așa cum se prezintă (Fapte 17:11). Luați în serios atenționarea Domnului „*Nimeni să nu vă înșele...*” (Ef. 5:6).

„Dumnezeu...să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.” (Evrei 13:21).

Traduceri ale Bibliei

Având în vedere diferitele formulări aflate în Bibliile din alte țări și limbi, este nevoie de o clarificare: în Biblia în limba germană, de exemplu, avem cuvântul „revenirea lui Hristos” de 19 ori; acesta nu există în nicio altă limbă. Totuși, formularea „*Mă voi întoarce*” face diferența între toate celelalte venituri și făgăduința din Ioan 14:1-3: „*Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce...*”. Există doar o singură revenire a lui Hristos, cea pe care o așteptăm noi acum și mai sunt alte venituri, cum ar fi cea din Zah. 14 când El vine ca Domnul Dumnezeu pe Muntele Măslinilor.

În rugăciunea Domnului din Matei 6:13, ar trebui scris așa cum se găsește în textul în aramaică: „...și ne călăuzește ca să nu cădem în ispită...” pentru că: „*Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu.” Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni.*” (Iacov 1:13). Și lauda de la sfârșit „*Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!*” nu se găsește în versiunea originală a Noului Testament, ci a fost adăugată mai târziu.

De asemenea, în textul original este scris în Matei 28:19: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Meu (onto onomati mou – în limba greacă)...*” Formula „*botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt*” este rezultatul ideii despre trinitate și a fost introdusă în perioada de timp de după Consiliul de la Niceea.

În Ef. 3:14, 15, corect ar trebui spus: „*Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos din care își trage numele orice paternitate (care vine de la Tatăl – n.t.) din cer și de pe pământ...*” Traducerea „*din care își trage numele orice familie în ceruri și pe pământ*” este falsă și își are originea în epoca în care biserica a venit cu mărturisirea generală de credință. Vers. 14 și 15

merg împreună. Cu siguranță Pavel nu și-a plecat genunchiul înaintea unei familii din cer, care nici nu există, ci înaintea Tatălui, în Care își are originea orice paternitate (tot ce își are originea în Tatăl – n.t.) din cer și de pe pământ. Pe falsificarea acestui text din Scriptură, în mod special, și-au bazat biserica din Est și cea din Vest învățătura trinității despre „cele trei persoane veșnice”.

Peste aceasta a venit și modificarea textului în limba latină, preluat mai târziu în Biblia King James și în alte limbi, din 1Ioan 5:7 la care s-a adăugat suplimentul trinitar: „*Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt și acești trei una sunt.*”

Aceasta este o falsificare făcută de părinții trinitari ai bisericii, care datează din sec. al XV lea. Eu citesc aceeași traducere în limba engleză a Bibliei pe care a citit-o și fratele Branham; acolo scrie într-o notă de subsol: „Este în general recunoscut că vers. 7 nu are o autoritate reală și că a fost introdus mai târziu.” Acest verset nici nu există în Biblia în limba germană și de multe ori sunt probleme la traducerea dintr-o limbă în alta.

În 1Ioan 4:2 trebuia să se spună: „*Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.*” Pentru că se referă la prima venire.

În 2Ioan vers. 7 ar trebui spus: „*Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!*” Acest verset se referă foarte clar la revenirea lui Hristos.

Fie ca Domnul Dumnezeu nostru să aibă milă de noi ca să nu urmărim doar litera diferitelor traduceri, ci să fim călăuziți de Duhul Sfânt în tot adevărul. Toți cei ce fac parte din Biserica Mireasă a lui Isus Hristos sunt cu adevărat uniți în Cuvântul lui Dumnezeu sub sângele Mielului, sângele Noului Legământ și sub directa călăuzire a Duhului Sfânt care călăuzește în tot adevărul.

Pentru o mai bună înțelegere

Oricine dorește să înțeleagă corect vers. din 1Tes. 4 :16 ar trebui să citească mai întâi ceea ce este scris în Ps. 47 :5: *„Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței.”* Găsim aceleași cuvinte în 1Tes.4 :16: îndată ce este auzit strigătul Său și răsună trâmbița lui Dumnezeu, Domnul Însuși se coboară. După ce Și-a împlinit lucrarea Sa de răscumpărare, Biruitorul de la Golgota s-a înălțat la cer cu un strigăt, în sunetul trâmbiței și El a luat cu Sine pe sfinții înviați ai Vechiului Testament (Matei 27:45-53). Atunci s-a împlinit următorul verset: *„Porți, ridicați-vă capetele, ridicați-vă, porți veșnice ca să între Împăratul slavei! „Cine este acest Împărat al slavei?” Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.”* (Ps. 24:7, 8).

Următoarele versete din Scriptură sunt de asemenea în legătură cu acest context: *„Un Cuvânt spune Domnul – un strigăt de biruință (Biblia în limba germană).”* (Ps. 68:11a).

„Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni.” (Ps. 68:18a).

„De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.” (Ef. 4:8).

Domnul și Răscumpărătorul va coborî cu același strigăt de biruință, cu un strigăt pătrunzător și poruncitor și mai întâi vor învia cei morți în Hristos. *„Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; (prima înviere). iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată (a doua înviere).”* (Ioan 5:28, 29, Apoc. 20:11-15).

La înălțarea Sa, îngerii au spus: *„Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”* (Fapte 1:11). Apoi porțile de mărgăritar se vor deschide și noi vom intra în Noul Ierusalim. Aleluia!! Acum Mireasa Lui se pregătește!

Marele „De ce?”

Frații care au ajuns sub o influență greșită și au dificultăți cu chemarea și însărcinarea mea, întrebă: „De ce nu a menționat fratele Branham în mod public numele tău?” Având în vedere cuvântul profetic, eu nu întreb, „De ce nu a menționat Domnul Dumnezeu numele ci doar l-a numit ca „cel ce pregătește calea” în prorocul Isaia 40:3?” A fost de ajuns că Domnul Dumnezeu a spus „*Glasul celui ce strigă în pustie...*”

De asemenea în Mal. 3 se spune doar: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.*” Numele solului nu a fost menționat.

În cea mai mare făgăduință pentru timpul nostru și anume cea din Mal. 4:5, 6, numele nu este menționat deloc, la fel ca în Matei 17:11 și Marcu 9:12. Domnul Dumnezeu a spus doar, „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie...ca să așeze din nou toate lucrurile...*” Închipuți-vă numai dacă ar fi spus: „...și numele lui va fi William Branham.” Atunci toți - chiar și cei mai renumiți evangheliști – ar fi fost forțați să-l creadă. Dar Dumnezeu nu forțează pe nimeni. Adevărata credință este un dar de la Dumnezeu, o descoperire care este în legătură cu o făgăduință și cu împlinirea ei. Oricine nu crede sau nu va putea să creadă, nu crede nici dacă ar învia cineva din morți, așa cum a spus-o Domnul nostru (Luca 16:29-31).

Închipuți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă textul din Matei 24:45-47 nu ar fi vorbit doar despre robul înțelept care împarte hrana spirituală tuturor slujitorilor, ci ar fi dat și numele său. Atunci toți ar fi obligați să-l creadă, chiar și amăgitorii. Când am fost întrebat de Don Bablitz, care era responsabil cu expedierea benzilor și broșurilor din Edmonton, dacă Biblia vorbește despre slujba mea așa cum era cazul cu slujba fratelui Branham, eu am respins cu hotărâre această asocieră. Dar în 24 de ore Dumnezeu Însuși a dat răspunsul. Eu mărturisesc încă o dată că am auzit vocea pătrunzătoare a Domnului în acea duminică dimineața, pe 19 septembrie 1976, în Edmonton, Canada, atunci când soarele de-abia răsărise: „*Slujitorul Meu, Eu te-am rânduit să împarți hrana conform Matei 24, vers. 45-47.*” Eu nu mă gândisem niciodată la acest text, nici nu predicasem din el. Cuvintele spuse de Domnul sunt la fel de adevărate ca și cele din Ioan 3:16. Și ceea ce a spus Domnul este valabil pentru veșnicie: „*Adevărat, adevărat vă*

spun că cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Ioan 13:20).

Domnul cel înviat a spus apostolilor *„Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”* (Ioan 20:21). Era continuarea planului de mântuire. Pavel, al cărui nume de asemenea nu a fost menționat, a avut o astfel de însărcinare care era o parte a planului de mântuire. El chiar a luat cuvântul profetic din Isaia 49:6 și Matei 12:17-21, care fusese spus în legătură cu Domnul și Mântuitorul nostru și l-a aplicat pentru sine și pentru apostoli. *„Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor...”* (Fapte 13:47). Până în ziua de azi noi purtăm aceeași Evanghelie a mântuirii pe care am auzit-o de la El – eu unul cu siguranță o fac (1Ioan 1:5). În cele aproximativ 150 de țări pe care le-am vizitat, milioane de oameni au auzit-o din gura mea și mulți L-au lăudat pe Domnul.

La începutul celui mai important capitol al Vechiului Testament se spune cu privire la planul de mântuire: *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”* (Is. 53:1). Numai cei ce cred pe un om trimis de Dumnezeu vor vedea brațul Domnului descoperit.

Doar fecioarele înțelepte care sunt cu adevărat umplute cu Duhul Sfânt și sunt călăuzite de Duhul recunosc ce a fost făgăduit în Matei 24 și confirmat de fratele Branham, și se împlinește în Matei 25. Acum ultimul mesaj se răspândește, este ultima chemare, strigătul de trezire pentru că toate fecioarele au ațipit. Ultima chemare este în legătură cu tema principală: *„Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”*

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Rom.11:33). Nicio ființă omenească n-ar putea să-I spună lui Dumnezeu ce să facă și cum să facă.

Mai întâi El dă făgăduințe – apoi tot El le împlinește. Când s-a împlinit vremea ca să se împlinească făgăduința din Gen. 15:13 cu poporul Israel, Dumnezeu S-a arătat slujitorului Său, Moise. Când acea perioadă de timp s-a încheiat, Dumnezeu l-a însărcinat pe Iosua. Când Ilie și-a încheiat slujba, a urmat Elisei. Întotdeauna a fost o continuare. Când Ioan Botezătorul și-a împlinit misiunea lui, a început

slujba Domnului nostru. Când lucrarea de răscumpărare s-a încheiat, a avut loc întemeierea Bisericii nou-testamentare. Petru, bărbatul primei predici după coborârea Duhului Sfânt, a fost rânduit în slujbă de către Domnul. Apoi a venit chemarea deosebită a apostolului Pavel și în final apostolul Ioan a primit apocalipsa (descoperirea) lui Isus Hristos. Lui i-au fost arătate toate lucrurile care vor avea loc până la sfârșitul timpului. Da, el a văzut chiar cerul și pământul cel nou.

În cele patru evanghelii găsim totul, de la nașterea Răscumpărătorului până la înălțarea Lui la cer. Cartea Faptelor ne arată ce s-a petrecut în Biserica lui Isus Hristos, ce s-a predicat, cum a fost făcut botezul și cum au trăit ei botezul cu Duhul Sfânt. Pavel a scris în epistolele sale despre toate lucrurile, fie că aparțineau de partea evanghelică, cea de învățătură sau de partea profetică a planului de mântuire. Prin harul lui Dumnezeu, în cei 47 de ani care au trecut, eu mi-am îndeplinit cu credincioșie însărcinarea pe care am primit-o în 2 aprilie 1962, ducând mesajul în toată lumea.

Doi martori

Inițial am vrut să fac o vizită la Jeffersonville după adunările programate în Atlanta pentru al doilea sfârșit de săptămână din septembrie 2009. Am sperat să ajung la un rezultat evident pentru Biserica lui Isus Hristos. De aceea, am vrut să clarific unele puncte care au dus la neînțelegeri și despărțiri în întreaga lume.

Cu puțin timp înainte de plecare, am fost informat printr-un e-mail din Jeffersonville că cei doi frați, Billy Paul și Joseph Branham nu erau disponibili în acele zile. Atunci vizita mea acolo nu-și mai avea rostul, deși fratele Collins m-a invitat.

Doi frați care m-au însoțit în această călătorie nu au fost descurajați și au mers cu mașina din Atlanta la Jeffersonville. Ca și mulți alții în ultimii 40 de ani, ei au dorit să vadă locul unde a avut fratele Branham biserica locală. Câteva surprize i-au așteptat pe cei doi frați, unele plăcute, altele mai puțin plăcute.

Cea mai plăcută a fost că ei au putut vorbi cu fratele Fred Sothman, în ciuda vârstei lui înaintate. Când el a auzit că cei doi veneau din Krefeld, imediat a fost gata să-i primească. Fără să fie

întrebat, el a mărturisit fără nici o rezervă că el a stat la aceeași masă în timpul discuției pe care am avut-o cu fratele Branham în 3 decembrie 1962. El și-a amintit destul de bine amănunțele menționate de fratele Branham în legătură cu depozitarea hranei și împărțirea ei.

El a mărturisit că l-a auzit pe fratele Branham spunând: „Frate Frank, așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul.” Pentru frații noștri aceasta a fost o confirmare a mărturiei mele.

Mai departe, fratele Sothman a spus fraților că el a fost prezent la discuția pe care am avut-o cu fratele Branham în Dallas, Texas în iunie 1958. El a confirmat că a auzit cuvintele fratelui Branham: „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj.” Frații noștri au fost adânc impresionați. Pe atunci eu emigrasem în Canada și nu aveam nicio intenție să mă mai întorc vreodată în Germania.

Mărturia mea despre discuția cu fratele Branham, împreună cu o fotografie, a fost publicată de Albert Götz în aprilie 1963 pe prima pagină a revistei „Voice of Healing” (Glasul tămăduirii) ediția în limba germană, la editura „Mehr Licht” (Mai multă Lumină). Eu nu am nevoie să mă apăr singur; chemările sunt doar sub răspunderea lui Dumnezeu. Și cine nu-L poate crede pe Dumnezeu nu este nici chemat, nici credincios biblic, cu atât mai puțin ales. Ceea ce a spus Dumnezeu rămâne valabil pentru vecie: *„Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.”* (Is. 46:10b).

De două ori 30 de ani

„Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.” (Evrei 12:3).

Din 1949, au trecut de două ori 30 de ani. Din momentul când am avut trăirea deplină a mântuirii de Rusalii 1949, în adunarea de pe Strada Bach din Hamburg, focul botezului cu Duhul Sfânt a ars în mine și dragostea lui Dumnezeu, care a fost turnată în sufletul meu prin Duhul Sfânt, m-a îndemnat conform Cuvântului Domnului

nostru: „...*Îmi veți fi martori...*” să fac și acest lucru. De atunci am avut privilegiul să slujesc Mântuitorului meu fără întrerupere. În 1959 am început traducerea predicilor fratelui Branham, chiar dacă aveam încă un loc de muncă și serviciul în slujba Domnului îmi ocupa cea mai mare parte a timpului meu. În anul 1964 am făcut prima călătorie misionară în India; pe drumul de întoarcere am avut ocazia să vizitez Israelul. Din 1968 am vizitat în mod regulat țările din Europa de Est, inclusiv Uniunea Sovietică și în 1979 predicasem deja în 86 de țări.

În perioada binecuvântată a anilor '70, am fost în stare să cumpărăm o bucată de pământ de 10.000 metri pătrați, pe care apoi am construit biserica locală și două clădiri ale misiunii care găzduiesc birourile noastre și oaspeții. Din 1968 până în 1978, Radio Luxemburg ne-a permis transmiterea săptămânală a unor predici de 20 de minute prin care au fost ajunși frații și surorile vorbitoare de limba germană din Europa de Est și de Vest. Predicatori din 33 de țări au participat la conferința noastră internațională din 1976.

Cu siguranță în 1979 puteam privi în urmă la o perioadă de 30 de ani binecuvântată din belșug. Apoi, toate puterile iadului s-au mobilizat pentru a mă distruge pe mine, biserica locală și lucrarea misionară din întreaga lume. Pentru unele suflete sărmene a fost un an cu consecințe dezastruoase pentru veșnicie.

Lucrul de care nu am ținut seama a fost că Domnul, după cuvintele din Matei 16: „*Eu voi zidi Biserica Mea...*” a mai spus „...*și porțile Locuinței morților nu o vor birui.*”

Acum că Domnul Își zidește din nou Biserica Sa pe temelia originală, căci Pavel a spus că așa va fi „...*zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor...*”, vrăjmașul n-ar vrea nimic mai mult decât s-o distrugă complet. Cu toate acestea, el nu a reușit și nu va reuși să biruie Biserica. Aceasta este ultima perioadă a timpului, când Satan va sta direct în fața femeii – Biserica – care dă naștere copilului de parte bărbătească – cei ce au biruit – adică cei ce vor fi luați la Dumnezeu prin răpire (Apoc. 12). Isus a fost și va fi întotdeauna Biruitorul, și toți fiii și fiicele lui Dumnezeu îl vor birui pe pârâșul fraților și vor trăi cea mai mare fâgăduință (Apoc. 3:20) astfel „...*ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi...*” (Ioan 14:3).

În ce privește ultimii 30 de ani, eu privesc direct la Răscumpărătorul meu. La vârsta de 30 de ani (Luca 3:23), El a început să-Și îndeplinească însărcinarea Sa conform planului de mântuire. El a fost în mod nedrept numit ca fiind născut din curvie.

A fost cu adevărat nevoie, ar putea întreba cineva, ca Maria să fie logodită și astfel să permită apariția bănuielilor că ceva s-a întâmplat? Și partea cea mai rea a fost că unii credeau că El era fiul lui Iosif și alții credeau că El era fiul unui legionar roman.

Numai adevărații credincioși au știut și știu cine a fost și este El: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu.*” Desigur, „*...nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.*” (Matei 16:16). Toate lucrurile care își au originea și vin de la Dumnezeu sunt bazate pe descoperire.

Dar când cărturarii au devenit răutăcioși și au spus Domnului nostru, „*Noi nu suntem copii născuți din curvie...*”, El le-a răspuns, „*Voi aveți de tată pe diavolul.*” (Ioan 8:41+44). Nu este nimic mai josnic decât să acuzi un om al lui Dumnezeu ca fiind născut din curvie sau că trăiește în preacurvie. Acest lucru a fost făcut doar de cărturarii și fariseii care aveau ca tată pe diavolul. David ar fi putut fi acuzat de preacurvie, dar nu Avraam, Moise sau eu.

Te doare să fii defăimat în întreaga lume în cel mai groaznic mod și să fii numit ca „înșelător” care și-a pierdut chemarea. De când a început Dumnezeu să-Și ia înapoi o chemare? Și totuși îmi amintesc că acum trebuie să se întâmple cu slujitorul așa cum s-a întâmplat cu Domnul nostru atunci: „*Noroadele vorbeau mult în șoaptă despre El. Unii ziceau: „Este un om bun.” Alții ziceau: „Nu, ci duce norodul în rătăcire.*” (Ioan 7:12). Când un slujitor este tratat la fel ca Stăpânul său, atunci el este mulțumit cu aceasta, chiar dacă este numit „Belzebub” și cei din casa lui îi sunt dușmani (Matei 10:21-42). Așa cum a fost cu Răscumpărătorul, la fel a fost cu prorocii și apostolii: întotdeauna ei au fost ținta Satanei. Nu poate fi altfel acum; de aceea, este un semn bun. Domnul a spus următoarele despre cei pe care El i-a trimis ca slujitori ai Săi: „*Aduceți -vă aminte de vorba, pe care v-am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său.” Dacă m-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.” (Ioan 15:20). Pavel a trăit-o și el: „*În**

slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul...” (2Cor. 6:8).

În 2Cor.11, Pavel se teme ca șarpele să nu fi amăgit pe credincioși așa cum a făcut-o cu Eva. Chiar și azi unii oameni vor asculta vorbele unei femei care a fost amăgită de dușman și din gura căreia ies numai versiuni distorsionate pentru fiecare verset din Scriptură (1Tim.2:11-14) și pentru fiecare citat pe care-l spune; dar alții vor recunoaște că în gura unui slujitor al lui Dumnezeu Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr (1Împ. 17:24).

Eu las toate lucrurile în seama Celui care judecă cu dreptate și am o singură dorință și anume să port mesajul divin al evangheliei depline până când îmi voi da ultima suflare. Aceasta a fost viața mea pentru iubitul meu Domn în ultimii 60 de ani și va fi tot așa până Biserica Mireasă, pregătită, Îl întâlnește pe Mire.

Așa cum am văzut în ianuarie 1981 când am fost luat din trup și am trăit răpirea, o mare mulțime – toți erau tineri și toți erau îmbrăcați în alb – va fi ridicată în văzduh. Se va fi meritat pentru toți cei ce au fost în legătură nu doar cu un proroc, ci care sunt în legătură cu Dumnezeu pentru toată veșnicia. Ținta este foarte aproape. Maranata!

Noi suntem recunoscători pentru Cuvântul profetic care strălucește ca o lumină într-un loc întunecos (2Petru 1:19). Nimeni nu știe ziua sau ora, dar semnele timpului vorbesc o limbă clară. Fie ca Domnul cel credincios să ne dea înțelegere și să reverse peste noi tot harul pentru pregătirea în vederea revenirii iminente a lui Isus Hristos, Domnul nostru. Amin!

„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.” (Fil. 1:6).

Statele Unite ale Europei

„Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate.” (1Petru 4:7, 8).

Din 1 decembrie 2009, steagul european flutură în toate cele 27 de state care fac parte din Uniunea Europeană. Papalitatea a interpretat simbolul femeii cu coroana de 12 stele din Apoc. 12 ca fiind Maria și a dedicat Europa unită sub dominația romano-catolică, inimii sfinte a „Împărătesei Europei”. De aceea are steagul Europei 12 stele.

Noi suntem la sfârșitul timpului de sfârșit și suntem martori ai lucrurilor pe care Biblia le-a prezis despre ultimul imperiu mondial. A fost ales primul Președinte al Consiliului Europei, Herman van Rompuy. Totuși, politica europeană și cea mondială continuă desigur să fie decisă de iezuiți, care sunt loiali papei. Rolul conducător este jucat de antihrist ca prorocul mincinos până la sfârșit, când se împlinește Scriptura: „Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.” (Apoc. 19:20).

Deocamdată se împlinește următorul lucru: „El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici (prin tratatul de pace cu Israelul – Dan. 9:27) pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților.” (Dan. 8:24).

„Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.” (Dan. 2:40).

„În urmă, am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte, și era nespus de grozavă: avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea;” (Dan. 7:19).

„El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra, este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.” (Dan. 7:23).

Oricine citește mai departe va observa că în acel timp Dumnezeu cerului va așeza Împărăția Lui pe pământ: „*Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!*” (Dan. 7:27).

Da, tot ce a spus Domnul dinainte în Cuvântul Său pentru timpul nostru, se întâmplă și noi suntem generația care o trăiește. Noi, cei mai bătrâni, am trăit „Noaptea de cristal” pe 9 noiembrie 1938, când toate sinagogile din „Împărăția germană” au izbucnit în flăcări, fapt ce a marcat începutul groaznicului Holocaust. Am văzut strângerea celor 12 seminții ale lui Israel din aproximativ 150 de țări și întemeierea statului Israel sub Ben Gurion în anul 1948. După al Doilea Război Mondial am trăit divizarea între Est și Vest și construirea Zidului Berlinului în august 1961. Apoi am văzut căderea acestui zid în 9 noiembrie 1989. Unificarea Europei pe baza Tratatelor Romane din martie 1957 și adoptarea Tratatului de la Lisabona din septembrie 2007 au devenit o realitate. Acum noi suntem martori la apelul pentru o autoritate mondială, pentru un guvern mondial. Națiunile și religiile se unesc sub Roma și globalizarea continuă. Întreaga comunitate internațională este în aceeași barcă, fie că este vorba despre schimbarea climatică sau despre resursele naturale; de fapt, la toate nivelurile este vorba despre acord și mult așteptata pace mondială între toate națiunile (1Tes. 5:3). Când ne întoarcem la simbolistica limbajului biblic, vedem biserica decăzută, ca marea curvă, cum călărește pe fiară – puterea spirituală ține ambele frâie în mâinile ei și călărește pe puterea politică (Apoc. 17).

Toate drumurile duc la Roma; numai unul duce în afară.

Noi nu avem nevoie de alte preziceri despre lucrurile care se vor întâmpla în viitorul apropiat; noi avem orientarea de bază în Cuvântul profetic din Sfânta Scriptură. Domnul nostru a spus de trei ori când S-a referit la timpul sfârșitului, „*Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*” (Matei 24:33, Marcu 13:29, Luca 21:31).

Călătorii misionare în anul 2009

Spre surprinderea mea, decontul de pe Internet arată că din ianuarie până în noiembrie 2009 am făcut 88 de zboruri doar cu Lufthansa și cu Swiss/Star Alliance, fără să pun la socoteală zborurile cu alte linii. Domnul a furnizat tot ce era necesar ca în acest an să pot vesti sfântul și scumpul Său Cuvânt în 21 de țări. În șase din aceste țări am fost pentru prima oară. Acest an a fost unul din cei mai binecuvântați ani și care a adus multe roade pentru veșnicie.

Concluzie pentru anul 2009 și o privire spre viitor 2010

Iubite Domn și Mântuitor,
Adu-Ți aminte de legământul Tău făcut cu noi;
Adu-Ți aminte de sângele pe care l-ai vărsat pentru noi;
Adu-Ți aminte de făgăduințele pe care ni le-ai dat;
Adu-Ți aminte de împlinirea lor care ne dă viață.

Noi am ajuns în cea mai importantă perioadă din istoria omenirii și din planul de mântuire. Prorocului Daniel i s-a poruncit: *„Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește.”* (Dan. 12:4).

Vremea sfârșitului este aici; cartea pecetluită a fost deschisă.

Apostolul Ioan a mărturisit despre ea și noi o trăim: *„Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”*

„Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceti ale ei.” (Apoc. 5:5).

„Și iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!” (Apoc. 22 :7).

„Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22:17).

„Cel ce adeverește aceste lucruri zice: „Da, Eu vin curând.” Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22 :20).

Dumnezeu a făcut aceasta

Credinciosul Domn a călăuzit în așa fel ca adunările din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni, care desigur se țin în Germania, să fie traduse în 12 limbi simultan, fiind transmise prin Internet și ascultate în întreaga lume. Peste 450 de calculatoare de pe toate continentele sunt conectate on-line la fiecare transmisie.

Dacă cineva vrea să asculte on-line, poate accesa site-ul www.freie-volksmission.de să selecteze limba și să apese apoi pe „Transmisii video/audio”. În primul sfârșit de săptămână al lunii transmisiile încep sâmbătă la ora 20:30 (ora României) și duminică la ora 11:00 (ora României).

În Krefeld vom continua cu adunările de la primul sfârșit de săptămână. Primele adunări vor avea loc sâmbătă 2 ianuarie 2010 la ora 20:30 și duminică, 3 ianuarie 2010 la ora 11:00.

Ca întotdeauna, rugăm să vă anunțați venirea astfel ca să putem planifica mai bine cazarea.

Din toată inima vreau să mulțumesc fiecăruia dintre voi din toată lumea pentru că purtați această slujbă și pe mine în rugăciune și pentru sprijinul neîncetat pe care-l acordați. Pentru anul 2010, vă urez binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu.

Din însărcinarea lui Dumnezeu.

Bro. Frank